

KINH TẠP BẢO TẠNG

QUYỂN 2

Trong tập này gồm các kinh:

10. Chuyện con voi trắng sáu ngà.
11. Chuyện con thỏ tự thiêu thân để cúng dường vị đại Tiên.
12. Chuyện con khỉ thiện và con khỉ ác.
13. Phật dùng nước trí tuệ diệt trừ ba thứ lửa.
14. Chuyện một người con của trưởng giả và vị Thiên thần nước Ba-la-nại cảm hóa nhà vua thực hành hiếu hạnh.
15. Chuyện con Bạch hương tượng của quốc vương Ca-thi nuôi cha mẹ mù và làm cho hai nước hòa thuận.
16. Nước Ba-la-nại, em khuyên anh bỏ ác pháp, nhờ thừa tướng khuyên vua giáo hóa thiên hạ.
17. Chuyện vợ Phạm-ma-đạt vì đố kị mà hại con là Pháp Hộ.
18. Chuyện Tỳ-kheo Đà-phiếu bị hủy báng.
19. Chuyện Ly Việt bị hủy báng.
20. Chuyện người con gái xấu xí tên Lạc-đề, con vua Ba-tư-nặc.
21. Chuyện người con gái tên Thiện Quang, con vua Ba-tư-nặc.
22. Chuyện hai anh em Vương tử bị đuổi ra khỏi nước.
23. Vợ của trưởng giả Tu-đạt cúng dường Phật được quả báo.
24. Chuyện Tỳ-kheo Sa-la-na bị vua Ác Sinh làm khổ não.
25. Chuyện nội quan chuộc lại con trâu thiến được nam căn.
26. Chuyện hai nội quan tranh nhau đạo lý.

M

10- CHUYỆN CON VOI TRẮNG SÁU NGÀ

Thuở xưa, ở nước Xá-vệ có một vị đại trưởng giả sinh một người con gái. Cô bé tự biết được kiếp trước, mới sinh ra mà đã biết nói và nói như vậy:

–Đã làm việc bất thiện, đã làm việc bất hiếu, đã làm việc không biết xấu hổ, đã làm việc ác hại, đã làm việc bội ân.

Nói như vậy xong, cô bé im lặng.

Cô bé lúc ấy sinh ra vì có đại phước đức nên được đặt tên là Hiền. Bé Hiền dần dần khôn lớn, rất cung kính màu áo ca-sa. Vì cung kính áo ca-sa cho nên xuất gia làm Tỳ-kheo-ni. Tuy không đến ở bên Đức Phật nhưng tinh tấn tu học nên liền chứng La-hán. Hối hận vì không đến ở gần bên Đức Phật, nên cô đi đến chỗ Đức Phật cầu xin sám hối.

Đức Phật dạy:

–Lúc đó Ta đã nhận sự sám hối.

Các Tỳ-kheo nghi ngờ chuyện lạ, đến hỏi Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, Tỳ-kheo-ni tên là Hiền này vì sao từ lúc xuất gia đến nay không gặp Phật? Và do nhân duyên gì mà ngày nay được thấy Phật thì sám hối?

Đức Phật liền nói nhân duyên cho các Tỳ-kheo nghe:

–Ngày xưa có một con voi trắng sáu ngà ở trong bầy voi rất đông. Voi trắng này có hai vợ: Một vợ tên là Hiền, vợ thứ hai tên là Thiện Hiền. Voi trắng du hành trong rừng bỗng gặp một bông sen, ý nó muốn đem cho Hiền thì bị Thiện Hiền đoạt mất. Hiền thấy mình bị mất hoa nên sinh lòng tật đố cho rằng Bạch tượng chỉ thương yêu Thiện Hiền chớ không yêu thương ta.

Bấy giờ ở trong núi kia có một cái tháp của Đức Phật, nó mới phát nguyện: “Cầu cho con được sinh trong lòng người, tự biết được kiếp trước và nhổ sạch ngà của con bạch tượng này.” Nói xong, nó liền lên trên đỉnh núi, tự nhào xuống mà chết, đầu thai làm con gái trong nhà vua Tỳ-đề-hê. Cô ta tự biết được kiếp trước, khi tuổi đã lớn khôn, làm vợ của vua Phạm-ma-đạt, nhớ lại mối thù kiếp trước nên nói với vua Phạm-ma-đạt:

–Nếu chàng làm cho thiếp cái giường bằng ngà voi thì thiếp mới có thể sống được. Nếu chẳng được như vậy, chắc là thiếp không sống nổi.

Vua Phạm-ma-đạt liền chiêu mộ thợ săn, nói:

–Nếu ai có thể kiếm được ngà voi đem đến đây, trăm sẽ ban thưởng kẻ ấy một trăm lượng vàng.

Ngay lúc đó có một người thợ săn giả mặc áo ca-sa, mang cung tẩm thuốc độc đi đến chỗ con voi đang ở. Lúc ấy con voi vợ là Thiện Hiền thấy người thợ săn rồi liền nói với voi chúa:

–Ở đằng kia có người đang đi đến.

Voi chúa hỏi:

–Kẻ ấy mặc áo gì?

Đáp:

–Mặc áo ca-sa.

Voi chúa nói:

–Mặc áo ca-sa, chắc chắn trong lòng người ấy thiện chớ không có ác.

Gã thợ săn nhờ đó mà được đến gần, mới lấy tên độc ra bắn. Lúc đó Thiện Hiền

nói với chồng:

–Ông nói: ‘Trong áo ca-sa có sự thiện chớ không có sự ác, thì tại sao lại như thế này?’

Chồng đáp:

–Đó không phải là lỗi của áo ca-sa, đó là lỗi của tâm phiền não vậy.

Khi ấy Thiện Hiền liền muốn giết gã thợ săn ấy. Voi chúa phải dùng nhiều lời thuyết pháp để an ủi không cho bà ta hại kẻ ấy. Voi chúa cũng sợ năm trăm con voi trong đàn thế nào cũng giết gã thợ săn, nên đã lẩn tránh bảy voi năm trăm con này một thời gian, làm cho chúng đi xa rồi mới hỏi gã thợ săn:

Người cần vật gì mà bắn ta?

Đáp:

–Ta chẳng cần gì cả. Vua Phạm-ma-đạt nhờ ta kiếm bộ ngà của người cho nên ta đến đây là muốn lấy nó.

Voi nói:

–Hãy lấy nhanh đi!

Đáp:

–Tôi không dám tự mình đến lấy. Ngài đã Từ bi như vậy, xin hãy che chở tôi. Nếu tôi tự đến lấy ngà của ngài thì tay của tôi sẽ bị thối nát và rơi xuống.

Ngay lúc đó Bạch tượng hướng về cây đại thọ tự nhỏ ngà của mình ra, dùng vòi cuốn lại, phát nguyện rồi mới cho, lấy ngà bố thí, nguyện là: “Cho tôi đời sau dứt trừ hẳn ngà ba độc của tất cả chúng sinh.”

Người thợ săn đến lấy ngà liền dâng cho vua Phạm-ma-đạt. Lúc đó phu nhân khi đã được ngà voi rồi liền sinh tâm hối hận, mới nói như vậy:

–Nay ta tại sao lại lấy ngà của bậc Hiền thắng tịnh giới này? Bậc rộng tu các công đức?

Do đó phát nguyện: “Nguyện cho tôi đời sau khi được gặp Phật, ở trong pháp ấy xuất gia học đạo, được quả A-la-hán.”

Các người nên biết, voi trắng lúc ấy chính là thân Ta. Người thợ săn lúc ấy chính là Đề-bà-đạt-đa. Nàng Hiền lúc ấy chính là Tỳ-kheo-ni này. Còn Thiện Hiền lúc ấy chính là Tỳ-kheo-ni Da-du-đà-la.